

отъ полза както за възрастни, тъй и за млади. Покрай исторически сведения за произхода на християнството и статии изъ библейския животъ съ протестантски духъ, отбелязва сжщо промѣнитѣ и напредъка на науката, всички открития въ напредващата съ силенъ темпъ техника. Освенъ това, въ всѣки брой има разкази, повечето за юноши, описания на страни и градове извънъ Турция, както и на живописни кжтове въ България, Македония и Тракия, интересни епизоди, полезни съвети и пр.

Презъ декемврий 1875 г. протестантската пропаганда, едновременно съ месечната „Зорница“, почнала да издава сжщо въ Цариградъ и седмиченъ в. „Зорница“, който излиза и до днесъ въ София. Седмичниятъ в. „Зорница“ има форматъ 2^о, страници 4 и първитѣ години билъ редактиранъ отъ Т. Л. Байгтонъ. Неговото съдържание се отличава до нѣкъде отъ това на месечното издание. То е по-актуално, освенъ това пригодно повече за възрастни, тъй като месечното издание се очертава все повече като списание за младитѣ. И седмичната „Зорница“ съдържа научни и забавни материали и статии съ религиозно съдържание, но отдѣля значително мѣсто и за политически информации. Тя отбелязва вътрешнитѣ и външни събития. Описва тежкото положение на българитѣ. Презъ време на руско-турската война „Зорница“ е билъ единственъ вестникъ на български, който съобщавалъ за хода на военнитѣ действия. Въ „Зорница“ участвували А. Цановъ, И. Йовчевъ, Ив. Каранджуровъ и други.

Седмичната и месечната „Зорница“, съ своя подбранъ материалъ, интересенъ начинъ на списване и хубавъ български езикъ, приучвали българския читателъ да бжде добродетеленъ, пожертвувателенъ и, въпрѣки тежкото си положение, да разчита на своитѣ сили и вѣрва въ бждещето...

Въ 1862 год. излѣзло сп. „Журналъ за наука, занаятъ и търговия“, издадено отъ книгоизд. Хр. Г. Дановъ въ Пловдивъ, редактирано отъ д-ръ Ив. Богоровъ. То се печатило въ Бѣлградъ и отъ него излѣзли 1—2 книжки. Целта на това списание е била да насърдчава занаятитѣ и търговията чрезъ полезни наставления и практически съвети, стреми се да втѣлпи на занаятчий и търговци нуждата отъ повече просвѣта.

Църковната борба се изостряла все повече и повече. Въ 1866 година настѣпва обратъ въ схващанията на патриаршията, която, по давление отъ Атина и Русия, станала по-отстъпчива. Критското въстание озадачвало атинскитѣ политически кръгове, които трѣбвало да намѣрятъ съюзници за борбата съ Турция. И тѣ ги открили въ лицето на Сърбия, Ромъния и българската емиграция. Патриархъ Софроний билъ смѣненъ съ Григорий VI, който ималъ задача да приложи нова политика спрямо българитѣ. Григорий излѣзълъ